

PHẦN IX

Đúng như Võ nói. Hoán Vân nghiện rượu sau bảy năm tìm quên nỗi buồn đau cùng nó. Cô không hề hay biết điều đó, bởi lúc nào cô cũng uống nó, có nó khi cần.

Tối nay sau bữa cơm, cả ba ngồi dưới giàn thiên lý, uống nước chuyện trò. Suốt buổi chiều, Hoán Vân từ nhà đến cơ quan không ới mưa, nên có vẻ tươi tỉnh khỏe khoắn. Cô lắng nghe chăm chú lời Văn kể về những người bạn của anh, mỗi người một hoàn cảnh. Tính nết khác biệt vẫn giữ trọn tình bạn mấy chục năm. Cô cười khanh khách, kể Võ nghe chuyện "Châu dê" khiến Võ cười bò lăn, khen:

- Chị Hai ngon lành thiệt. Hèn gì hôm đón chị, anh Châu cứ thậm thụt đòi về. Giá chị Ngọc vợ anh Châu, mà có ngón nghề như chị, làm sao anh Châu dám đi ngang về dọc kiêu đó.

Hoán Văn nhìn Văn:

- Nếu Châu không bỏ thói này, hậu quả sẽ bi đát lắm. Anh thương bạn, hãy cứu anh khi mới sảy, đừng đợi rơi tòm xuống bùn, mới ra tay đã muộn.

Văn gật đầu, Hoán Văn đứng lên vận người ngáp dài. Cô nghe miệng nhạt thếch, dạ dày sôi lên khó chịu. Cô nói với Văn:

- Đi Mãn Đình Hồng nhé.

Văn nhìn cô rồi nhìn quanh khu vườn:

- Anh nghĩ mình ở nhà vui vẻ, đầm ấm hơn, Cái Chuông. Em hãy nhìn xem, một ngày ta làm việc căng thẳng, mệt mỏi, đối mặt với đủ loại người trong xã hội, có khi đến hàng tuần hay hàng tháng mới về được nhà. Giờ phút sống cho mình, êm đềm hạnh phúc như thế này, khó có lắm. Anh luôn trân trọng, và càng trân trọng hơn khi bên anh có em, có Võ.

Hoán Văn gật đầu, cô hiểu điều đó, càng trân trọng hơn cả niềm trân trọng của anh, bởi cô chưa từng có được phút giây này trong suốt bảy năm:

- Vậy để em ra đường mua chai rượu về uống cho vui.

- Nhà còn hai chai của thằng Sơn biếu anh mà.

Hoán Văn thản nhiên:

- Em đã uống hết rồi.

Văn sững sốt. Hoán Văn mới về nhà anh hai ngày nay thôi. Văn gặp tia mắt nhìn của Võ, anh vụt rịn mồ hôi. Võ lẳng lặng đi vào nhà. Văn kéo ghế đến ngồi sát bên Hoán Văn, nắm tay của cô hỏi:

- Em đang muốn uống rượu thiệt hả?

Cô gật đầu nói:

- Nếu mà anh không thích rời nhà, mình mua về uống.

Văn nghe ruột gan như co thắt lại:

- Ngày nào cũng uống hết sao?

- Buổi sáng em uống vài ly rồi đi làm, trưa về khi nào căng thẳng em cũng uống. Tối em uống cho đến lúc đi ngủ.

- Em uống như vậy bao lâu rồi hả?

Lỗi hỏi này làm Hoán Vân cảnh giác. Cô vốn thông minh:

- Từ lúc biết sự thật về mẹ. Đến nay hơn bảy năm rồi. Văn. Tại sao anh hỏi kỹ vậy? Anh sợ lương không đủ nuôi em uống rượu sao?

Bàn tay Văn dầm mồ hôi lạnh. Hoán Vân nghiện rượu quá nặng rồi, tại sao anh lại không để ý đến điều này chứ.

- Văn. Sao anh buồn vậy?

Văn vụt nắm tay Hoán Vân nói:

- Hoán Vân à. Em muốn con của mình ra đời khỏe mạnh và thông minh chứ?

- Dĩ nhiên rồi - Cô nhìn anh, vụt hiểu.

- Anh sợ em nghiện rượu à? - Cô run lên.

Văn hít một hơi mạnh cho không khí vào lá phổi, không có việc gì khó trước tình yêu của chúng ta. Anh nắm tay cô ân cần nói:

- Anh nghĩ là em nghiện mà không biết. Hoán Vân, em nói thật đi, bây giờ em có cảm giác gì vậy?

Cô lấp bắp, hoang mang:

- Miệng đắng, bụng sôi lên, rất là khó chịu. Thật sự em đang nghĩ đến một ly rượu.

Miệng cô tứa ra dòng nước bọt trong veo, càng lúc càng tứa ra nhiều đến đầy miệng phải nhổ ra đất. Bụng cô quặn thắt, nghe thèm chất men cay lẫn niềm khiếp sợ cho mình. Cô vùng lên:

- Em không muốn đâu.

Văn siết chặt lấy cô, để mắt cô gặp ánh mắt mình thiết tha nói:

- Anh biết, em không thể cúi đầu trong nghiện ngập, để mẹ và anh buồn. Càng không thể để cho con mình ra đời còi cọc, ngu đần vì chất men quái ác này. Hoán Vân, em từng chiến thắng mọi gian nan, vững vàng bảy năm tìm mẹ, giờ thì em đủ dũng cảm để cai rượu không?

Cô nhắm nghiền mắt, run run vụt gào lên:

- Em không biết. Không. Không. Em không nghiện đâu. Cứu em với. Cứu em.

Văn đau lòng, ghì cô trong đôi tay:

- Anh hứa bên em, Cái Chuông. Hãy tin anh.

Cô thở hổn hển, nước miếng trong miệng lại đầy cả miệng, cô nhổ ra, lại tiếp tục nhổ, bụng quặn thắt, cơn thèm rượu càng lúc càng dâng cao đến mắt ngầu, mờ đi. Hai tay cô cung lại, nắm chặt, nổi đầy gân xanh, cô thều thào:

- Nếu con vì tội lỗi ở em, ra đời phải chịu ngu đần, tàn tật, thà em chết đi.

- Đừng nói bậy em. Cai rượu dễ thôi, chỉ cần ráng chịu đựng một chút, đừng cảm lên em. - Văn xót xa nói.

- Em phải cai được - Cô rũ người trên tay Văn.

Anh bỗng cô xúc chạy vào trong nhà, đặt cô lên giường. Cô bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Văn lính quỳnh than dài.

- Làm sao bây giờ? Có lẽ anh nên cho chị Hai của em uống thêm chút rượu.

Võ nghiêm mặt:

- Đợi anh Thành đến rồi hỏi anh hay hơn. Em gọi rồi.

Mười phút sau Thành đến, đi cùng với anh là một phụ nữ trạc bốn mươi. Thành giới thiệu liền:

- Đây là bác sĩ Lam ở trung tâm cai nghiện, đàn chị trước tao năm khóa. Còn đây là Văn phóng viên báo Saigon Times bạn em. Người nghiện rượu là vợ của nó, em đã trao đổi với chị rồi.

Văn ngạc nhiên, Võ nói rõ:

- Hôm chị Hai đến, em biết chị Hai nghiện rượu rồi, chỉ uống rượu như nước là nên em có điện trước để hỏi qua anh Thành.

Văn cảm động vỗ vỗ vai em, sau đó đưa Thành và bác sĩ Lam vào phòng. Hoán Vân rũ rượi, tay chân đầm đây mồ hôi, mắt lơ đờ ngẫu đờ, nhổ nước miếng liên tục. Bác sĩ Lam nắm lấy tay cô chặn mạch, nói:

- Tôi nghĩ là anh nên đưa chị ấy vào chỗ của tôi càng sớm càng tốt. Nếu không thai nhi sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng.

- Vào trung tâm cai nghiện à? - Văn lo ngại hỏi.

Bác sĩ Lam thông thả nói:

- Tôi bảo đảm với anh, trong trung tâm mọi thứ đều tốt, có lợi cho cả hai người và thai nhi.

Văn thù người, anh không muốn điều ấy xảy ra với Hoán Vân, là đòn cực mạnh giáng thẳng vào cô, vào cả sự nghiệp của cô đang trên đà tiến lên mạnh mẽ.

- Hoán Vân đang làm việc, chị có thể giúp cô ấy điều trị tại nhà không? Tiền bạc chị đừng ngại.

Bác sĩ Lam nhìn Văn chăm chú rồi thông thả nói:

- Anh sẽ phải vất vả đấy.

Hoán Vân gượng ngồi dậy, tựa vào người Văn nói:

- Bác sĩ yên tâm, tôi sẽ cai được mà.

Văn mừng rỡ, anh biết tính của Hoán Vân, cô đã hứa thì sẽ làm. Bác sĩ Lam gật đầu nói:

- Trước nhất là phải tạm nghỉ việc vài hôm để đi làm một số xét nghiệm, bảng phân tích các loại rượu bà uống và độ nghiện. Sau đó bà sẽ đi khám sức khỏe tổng quát, siêu âm, chụp phổi. Trong thời gian đợi kết quả, tôi sẽ tạm thời điều trị bằng cách cắt giảm cơn ghiền từ từ và truyền dịch giúp cho cơ thể của bà và của cả thai nhi.

- Cám ơn bác sĩ.

- Bà tạm thời không chịu nổi cơn nghiện nào lâu hơn đâu. Giờ ông nên chọn một loại rượu nhẹ cho bà uống. Cách khoảng thời gian bây giờ cho tới lúc ngủ là ba lần, mỗi lần một séc. Điều này giúp bà đêm nay đỡ vất vả.

Bác sĩ Lam ra về, sau khi hẹn gặp lại ở bệnh viện vào ngày mai. Thành cũng ra về sau khi mua xong cho Văn chai rượu nhẹ. Võ đem vào chiếc cốc thủy tinh đưa cho Văn. Anh nói:

- Em cứ đi nghỉ đi, để mặc anh lo cho chị ấy được rồi.

Võ dặn anh:

- Chị ăn bao nhiêu lại ói ra hết rồi. Em có nấu sẵn miếng cháo đặt trên bếp, sữa, hột gà ở trong tủ lạnh, nước sôi trong bình thủy, anh nhớ cho chị Hai ăn lại, nói chị Hai ráng ăn.

Hoán Vân mở mắt, cầm tay Võ nghẹn ngào:

- Chị nhất định cai được, vì có em bên cạnh Võ à.

Bây giờ chú chàng mới cười. Còn lại hai người. Văn rót rượu ra đưa cho Hoán Vân. Cô run run cầm lấy, mắt sáng lên nỗi thèm thuồng, mừng rỡ. Biết là chỉ uống được một ly, cô uống thật là dè sẻn, từng hớp một cho đến hết. Quả đúng vậy, có ly rượu. Hoán Vân tỉnh táo hơn, tay bớt run, nước miếng bớt tứa ra hơn.

Văn nhìn đồng hồ và nói:

- Bây giờ là hai mươi giờ, hai ly còn lại mỗi giờ uống một ly. Hoán Vân, anh chợt có ý kiến này.

Cô tựa vào anh, ngược nhìn, anh nói:

- Cai nghiện khổ sở lắm, nhưng vì tương lai chúng ta, vì mẹ và con, anh sẽ cùng cai với em. Em cai rượu, anh cai thuốc. Được không hả em?

Hoán Vân không nói, chỉ siết tay Văn thật chặt trong đôi tay run run của nàng. Rồi rướn người, từ từ áp môi vào má anh thì thào:

- Văn, em yêu anh.
- Anh yêu em. Cái Chuông của anh.

Rời môi nhau, Văn để Hoán Vân nằm xuống, anh nằm bên cạnh, đặt nàng gối đầu trên tay anh, âu yếm nói:

- Nếu tay anh run lên, hãy ôm chặt anh, nếu môi nhạt đắng, hãy hôn anh Cái Chuông nhé. Hãy nghĩ lấy mọi niềm yêu thương quanh ta mà đừng cảm nhé em.

Cô gật đầu, rúc vào lòng của anh, tìm môi anh một lần nữa. Ly rượu chỉ giúp cô nhất thời, và cô lại thấy lên cơn. Môi anh nồng nàn và ngọt lịm tình yêu, cô tìm đến như cứu cánh để rồi nghe cơ thể ấm lên trong vòng tay của anh. Văn ôm Hoán Vân trong tay, nghe mọi miền da thịt bồng bồng, anh cố nén lòng mà khát khao vẫn dâng lên và khi Hoán Vân tìm môi anh một lần nữa, tay chân rã rời, thì thào bao lời yêu thương, nỗi mong muốn có cô trong đời mãi mãi.

Đêm ấy dài như cả một đời người, ly rượu thứ ba vừa uống cạn. Hoán Vân đổ sạch cả chai rượu còn lại xuống nền nhà. Nhìn rượu loang chảy, cô nghĩ về tương lai. “Mẹ ơi! Con đã có tất cả rồi, chỉ còn thiếu mẹ thôi. Hãy tha thứ cho con, tha thứ cho con đi mẹ. Hãy về với con, giúp con trở lại là đứa con gái mà mẹ luôn hạnh diện đã có nó ngày nào đi mẹ”.

Đôi tay của Hoán Vân run bần bật dù được Văn ủ trong tay ngời suốt đêm chờ sáng.

Bác sĩ Lam ngồi đối mặt trước chị là toàn bộ hồ sơ xét nghiệm và hồ sơ sức khỏe của Hoán Vân. Rút ra hai tấm phim gắn lên bảng đèn. Lam dùng thước nhỏ chỉ vào đỉnh phổi trái trên tấm phim rồi nói:

- Có vấn đề ở đây, may thế là nhẹ, điều trị phối hợp một thời gian rồi sẽ khỏi.

Chị chỉ qua thước phim bên kia:

- Gan lớn, dạ dày viêm. Tất cả đều là do rượu. Sở dĩ bà chưa phát bệnh vì nhờ bà đang sức trẻ, và luôn hoạt động đều chân tay, thể lực tốt. Điều trị lành hoàn toàn nếu cai rượu được, bằng không sẽ bị lại.

Chị trở vào bàn, rút xấp giấy lật ra nói tiếp:

- Ở bảng điều tra bệnh lý này, cho thấy một điều, lượng rượu bà uống tăng nhiều nhất trong hay năm nay, và mười tháng của năm 98 này, bà đã uống lượng rượu bằng cả năm 97. Chúng tôi con nghiện mỗi ngày một tăng. Và cho ra kết luận: Điều trị bệnh của bà thời gian nhanh nhất là bốn tháng, mong bà hết sức cố gắng hợp tác trong việc điều trị.

Hoán Vân nhìn thẳng vào bác sĩ Lam:

- Vậy thai nhi thể trạng ra sao?

- Ở nước ngoài, người ta sẽ bỏ nó để việc chữa trị được kết quả nhanh chóng, nhưng hầu hết người Á đông ta không làm điều đó. Tôi đoán chắc với bà, nếu bà cai được trong thời gian ngắn nhất, việc ăn uống và bồi dưỡng tốt nhất, đứa trẻ sẽ phát triển rất bình thường.

Hoán Vân thở ra nhẹ nhõm, nhìn Văn. Anh gật đầu như khuyến khích. Hoán Vân nói:

- Được. Bác sĩ bao giờ sẽ bắt tay vào việc điều trị?

- Mai. Chiều nay sẽ làm bảng điều trị tháng đầu tiên, giao cho bà một bảng, theo đó tự tiến hành khi không có tôi. Một ngày tôi sẽ đến thăm bệnh hai lần và lúc mười một giờ rưỡi và năm giờ chiều. Chúc ông bà thành công.

Cả hai chào bác sĩ Lam ra về. Đến nhà, vào thẳng phòng làm việc, Hoán Vân mở nhanh máy vi tính, Văn vào theo nói:

- Em nghỉ ngơi đã.

Cô lắc đầu cương quyết:

- Em hủy bỏ kế hoạch điều tra thị trường Trung Trung bộ nên phải làm gấp hồ sơ về thành phố Hồ Chí Minh. Còn nữa, công trình xây dựng của Nam Thái Hàn ở Plây-cu, em phải chuyển qua cho Trường Xuân theo dõi, cần lên một bảng chi tiết để phù trợ cho cậu ta. Thời gian hai tuần, em sợ không kịp với tình trạng sức khỏe hiện giờ, nên lúc khỏe cần tranh thủ.

Văn ngẫm nghĩ rồi lựa lời:

- Hay là em nghỉ Nam Thái Hàn đi em. Đợi lành bệnh rồi sinh xong hãy đi làm lại. Thiếu gì nơi mời chào em. Đừng sợ mất việc.

Cô thẳng thắn nói ngay:

- Không được. Thứ nhất vì em thích làm việc. Thứ hai, vì em đã hứa với ông Vĩnh ở lại làm cho Nam Thái Hàn. Thứ ba, em cần tiền để chữa bệnh.

Văn bực:

- Anh không thiếu tiền.

- Văn. Em biết! Nhưng từ nhỏ mẹ đã dạy em phải tự đi trên chính đôi chân của mình, nếu em làm được ra tiền tại sao phải để cho anh lo hết. Trong khi em biết, tiền điều trị là một con số khổng lồ so với mức lương của hai đứa.

Văn cúi thực sự. Cô có yêu anh không nhỉ?

- Em là vợ của anh mà, có cần phân biệt tiền anh hay tiền em không? Anh có đủ tiền chữa bệnh cho em, em tội gì phải hành hạ như vậy? Phải lo cho con của mình nữa chứ.

Cô cương quyết lắc đầu, trở lại với màn hình vi tính:

- Đừng bắt em làm điều mà mình không thích, Văn ạ. Em chỉ thấy mình còn đáng sống khi làm việc và mơ ước tìm được mẹ thôi.

- Còn anh?

Cô ngược nhìn anh, một thoáng yêu thương bùi ngùi:

- Anh là nguồn lực bất tận, giúp em, cho em có được niềm tin sống, và đợi chờ. Văn, anh là tất cả.

Anh thở ra ghì cô vào trong lòng:

- Được rồi. Anh ủng hộ em. Có điều chẳng biết cả công ty sẽ nghĩ gì khi trong thời gian cai em sẽ run run tay, đãng trí và sa sút về sức khỏe.

- Điều này em sẽ tự khắc phục.

Để cho Hoán Vân làm việc, Văn đi ra, cô gọi anh giật lại:

- Anh Đại gửi tin về chưa anh?

- Đại bảo chờ. Nó sẽ gửi cả hai nơi là thành phố và Trung Nam bộ. Em yên tâm đi.

Và đúng như là sự suy đoán của Văn, sau một tuần điều trị cai rượu, Hoán Vân ở công ty đã bị dòm ngó, dù cô được trang bị phòng làm việc riêng, có thêm trợ lý là Trường Xuân.

Cuộc đời của Hoán Vân đây là nỗi đau thứ nhì và là nỗi đau tác động từ nhiều phía, lớn hơn hết, bởi nỗi đau này cô không thể nhận chịu một mình, mà phải chấp nhận sự phán xét của xã hội. Lúc trước, cần rượu, có rượu, chuyên cần dợt võ, Hoán Vân không thể hiện gì ngoài một ý chí mạnh mẽ, và sức làm việc không giới hạn. Bây giờ cô có thai, điều trị bệnh, cai rượu. Cả ba cùng một lúc khiến cô nhiều lúc ngỡ mình không chịu nổi.

Buổi sáng, cô trở dậy, cả người mệt lã, sau một tối tập chịu đựng bị sâu rượu hoành hành, cô đến cơ quan, đóng cửa làm việc, tay run bần bật khi sử dụng vi tính hoặc cầm bút. Trí nhớ của cô càng lúc càng có vấn đề, thêm những cơn ói mửa trong thời kỳ thai nghén khiến cô càng xanh xao, gầy guộc.

Buổi trưa, cô ăn không được, lại phải truyền dịch, buổi tối là buổi Hoán Văn sợ hơn cả, bởi là cử chính để cai. Cô chích thuốc và uống thuốc liên tục, đều đặn. Nhưng cơn ghiền vẫn hành hạ, vật vã cô suốt cả đêm, tay chân run rẩy, mắt đờ đẫn, mất cả nét tinh anh. Một tuần điều trị, Hoán Vân sút bốn ký. Và hôm nay cô phải đối diện với giám đốc Nam Thái Hàn.

Vĩnh mặt khó đăm đăm, nhìn Hoán Vân:

- Em làm sao vậy?

Lại đổi cách xưng hô, Hoán Vân nghĩ thầm, miệng nói:

- Giám đốc muốn biết thật sao?

Vĩnh ngòì phịch xuống ghé:

- Em làm ơn đi. Dù gì cũng là mặt mũi của cả công ty, em cứ tuồn tuột có bầu, bắt cần người ta điều tiếng, thôi cũng được. Còn giờ thì sao đây? Cứ như một người mất hồn, lại gắt cáu vô lối, tay chân cầm bút không nổi. Tôi làm sao bao che cho em ngòì vững ở ghé trưởng phòng kế hoạch chứ? Vậy mà thằng Giám còn la lối bảo tôi lạm dụng tinh thần làm việc của em, định vắt chanh bỏ vỏ. Nào, nói thật đi. Chuyện gì?

- Tôi sẽ nói sau khi hoàn thành bản kế hoạch.

- Khó nói vậy sao?

- Hy vọng mọi điều sẽ tốt đẹp hơn sau hai tuần.

Vĩnh sờ ria mép. Phán một câu đầy.... tình cảm:

- Tôi quyết định tạm ngưng kế hoạch, cho cô nghỉ phép hai tuần lễ để ổn định sức khỏe.

- Không cần đâu giám đốc, tôi sẽ nghỉ việc khi nào thấy cần thiết.

Cổ ghìm cơn buồn nôn, Hoán Vân nói xong đứng nhanh lên:

- Nếu không có gì, tôi xin phép về phòng.

Vĩnh gật đầu. Hoán Vân vào nhà vệ sinh trước khi về lại phòng. Đóng chặt cửa, cô ngòì nhìn đôi tay mình run run, bật cười chua chát: Ta có ngày hôm nay sao? Cầm bút kiếm cơn không nổi. Trời bắt ta trả báo cho tội bất hiếu chăng? Nếu vậy, sao còn cho ta một tình yêu cao thượng đến thế?

Hoán Vân gục đầu xuống bàn, đôi vai cô rũ rượi như gánh cả tội lỗi của thế gian. Thu bước vào, định thối lui, Hoán Vân ngẩng lên:

- Có chuyện gì?

- Dạ.... anh Xuân nói tài liệu ở Kon-tum để anh làm, chị chỉ cần duyệt lại.

“Người ta” đang thương hại mình đấy mà, hay định hắt cẳng mình ra khỏi chiếc ghé này? Hoán Vân cười nhếch mép đầy chua chát, rút tập hồ sơ giao cho Thu đem đi. Cô lại trở về với cái máy vi tính với bao toan tính cho công việc bằng một ý chí kiên cường, trong thể xác rệu rã với đôi bàn tay run run. Vãn ơi! Em đang cố đứng lên bằng đôi chân mình. Hãy bên em, mãi mãi bên em nhé anh.

Bản tin quốc tế chấm dứt. Màn hình hiện ra dòng chữ tìm người. Người phát thanh viên nói rõ đều đặn đọc: “Hồ Hữu Văn, phóng viên nhắn tin bà Lê Thị Huyền Vi, 56 tuổi trú ngụ tại số..... Bạch Đằng, Đà Nẵng. Bỏ nhà đi từ tháng 8 năm 1990. Bà Vi hiện giờ ở đâu, xin liên lạc đến báo Sài Gòn Times Group 32 Nam Kỳ Khởi Nghĩa. Điện thoại số 097..... Rất cần gặp bà. Ai biết bà Vi ở đâu, nhắn đến theo số trên. Xin cảm ơn và hậu tạ hai mươi triệu đồng”.

Thành nghe xong quay lại nhìn sững bạn. Hoán Vân kinh ngạc hơn, bất kể đang truyền đàm, cô vội gắng gượng ngồi lên. Bác sĩ Lam giữ lại nói:

- Hoán Vân. Coi chừng trật “ven”.
- Văn. Anh giấu em chuyện gì? - Hoán Vân thất thanh.

Văn đến bên giường, nắm tay cô nói:

- Không có gì đâu, các đĩa Đại gửi về, thuộc phía Nam và khu vực đồng bằng Sông Cửu Long, thành phố Hồ Chí Minh đã đủ, nhưng vẫn không có tin tức gì của mẹ em. Anh nghĩ có thể mẹ đã biết em tìm mà không muốn gặp. Hoặc giả trong số tư liệu Đại chuyển về, những người không có hình kèm theo, có một người là mẹ em. Nên trong khi chờ đợi phần tin từ Trung Trung bộ và các nơi còn lại, anh cho nhắn tin tìm người ấy một lần nữa, nêu lên số tiền thưởng cụ thể, nếu mẹ nghe được tin nhắn này, nhất định sẽ gọi cho anh ngay.

- Tại sao? - Thành cũng buột miệng hỏi theo.

Hoán Vân hiểu ngay, cô nhắm nghiền mắt, đau khổ nói:

- Không đâu. Em đã chết trong lòng của mẹ tám năm nay rồi, dù là anh báo tin em chết, mẹ cũng chẳng động lòng đâu.

Văn lắc đầu bảo Vân:

- Em không hiểu mẹ rồi. Mẹ càng giận em thì càng thương em nhiều hơn. Vì thương quá nên mới giận lâu như vậy. Nếu mà đọc được tin này, bà lo sợ cho em đã gặp chuyện gì bất trắc, nhất định sẽ liên lạc đến tòa soạn để hỏi thăm ngay.

Anh Chiêu, Ngà ngồi ngoài vườn với Võ và Sơn cũng đi vào. Ngà hỏi thăm:

- Anh nhắn tin tìm ai mà tiền thưởng nhiều vậy?

Không ai hiểu rõ là chuyện gì. Võ ra hiệu Ngà đừng hỏi nữa. Tất cả đều thấy rõ Hoán Vân mắt đầy nét đau đớn, lẫn trong sự phờ phạc suốt thời gian cai rượu. Cô nằm bất động, khá lâu khẽ nói:

- Nếu tin về mẹ không có thì sao?

Văn siết chặt tay cô quả quyết:

- Anh sẽ tập trung toàn bộ thông tin về những người không có hình kèm theo, trên toàn quốc và bắt đầu thay em đi tìm từng người một, không bỏ sót một ai.

Hoán Vân vụt òa lên dữ dội:

- Hay là mẹ đã chết rồi? Là em giết mẹ, em giết mẹ.....

Cả nhóm nhào đến giữ cô lại. Bác sĩ Lam cau có:

- Tôi nghĩ là ông Văn nên gạt hết mọi chuyện để việc điều trị được tốt hơn. Tinh thần của cô ấy giao động như vậy, cộng thêm mọi thứ từ công việc đến tình cảm, thật khó mà cai dứt được rượu đó.

- Xin lỗi bác sĩ.

Văn vuốt tóc Hoán Vân buồn bã. Cô bình tĩnh lại ngay, nói với bác sĩ Lam:

- Bác sĩ đừng trách anh ấy, tại vì tôi cứ dần vặt bản thân mình.

Chai đậm vừa hết, bác sĩ Lam rút kim ra. Thu xếp dụng cụ vào túi xách tay xong nghiêm mặt nói:

- Tôi làm bác sĩ gần hai mươi năm rồi, chưa có một bệnh nhân nào như cô. Có con rồi mới chịu cai rượu, cai rượu rồi mà vẫn chịu đi làm, thể xác bị dần vặt, tinh thần suy nhược lại còn thêm khoản rắc rối gia đình thì làm sao bình phục lại nhanh được? Cô thử nghỉ lại đi, đã ba tháng rồi, cắt con ghiền xong nhưng cô còn bạc nhược thể kia thì làm sao đưa con trong bụng cô khỏe được. Nghe lời tôi, gạt bỏ hết tất cả một thời gian, toàn tâm ý chữa bệnh đi đã, rèn luyện lại thể lực ban đầu. Cô sẽ có thêm ba mươi năm nữa để sống, làm việc và tìm kiếm.

- Tôi hứa sẽ cố gắng, thưa bác sĩ.

Bác sĩ Lam gật đầu. Bà chào hết mọi người rồi ra về. Thành tiễn ra cổng, trở vô, thấy Sơn gâm gừ:

- Hoán Vân. Bụng cô thê lè ra rồi, nghỉ làm đi, hay là cô còn muốn thẳng Văn quì xuống lạy cô.

Văn khó chịu nhìn bạn. Thành gậy luôn theo Sơn:

- Gì? Nó nói không đúng sao? Mà vì cô làm bao nhiêu thứ rồi, còn cô chỉ có mỗi một việc cai rượu để con khỏe mạnh cũng chưa xong. Cứ vác “trống” đi “cày” cho thiên hạ. Kiếm tiền à? Có cần không? Khi mà có tiền tỷ trong tay mà âm thầm nhìn cô đỡ sống, đỡ chết mang con mà trong bụng, một tháng ba mươi ngày làm việc quần quật để đem về ba đồng lương chỉ đủ mua vài ngày thuốc và tiền khám bệnh hai lần.

- Đủ rồi. - Văn gằn giọng. - Đó là chuyện của tao.

- Chuyện của tụi tao nữa, mà đã từng nói....

Hoán Vân cắt ngang cuộc cãi vã, cô khoát tay nói với Sơn, Thành:

- Hai người yên tâm. Tôi biết phải làm sao rồi.
- Là sao? - Sơn chưa chịu thôi.

Hoán Vân nhìn xuống bụng, cố nuốt nước mắt dâng tràn. Ta sai rồi sao? Có đúng là anh ấy vì ta mà buồn khổ đến thế? Anh ấy vì ta cai thuốc, vì ta mà tìm kiếm, vì ta mà lo lắng... Nay vì ta mà âm thầm buồn khổ nữa ư?

- Tôi sẽ nghỉ việc ngày mai.
- Có vậy chứ. - Thành thở phào nháy mắt với Anh Chiêu.

Cả đám lẳng xăng chào tạm biệt chờ nhau biến mất. Còn mỗi ba người. Võ theo thường lệ bung tô soup lên, đưa tận tay Vân:

- Chị Hai ráng ăn nha.

Đặt tô súp xuống bàn, Hoán Vân nắm nhẹ lấy tay Võ hỏi:

- Em có muốn chị ở nhà không?

Mắt Võ rục sáng.

- Muốn lắm, chị đi làm có tiền thiệt nhưng để anh Hai và em lo quá. Lại nữa... mấy bữa nay nhìn chị tệ lắm.

- Vậy từ nay chị ở nhà. Sáng tập thể dục, trưa tập làm bếp do em dạy, chiều đi bơi, tối cùng nhau dạo vườn, em thấy sao?

- Hoan hô chị Hai.

Võ vù chạy đi mất. Văn đóng cửa phòng xà xuống bên Vân, nhìn cô hỏi:

- Em nói thật hả?

Cô ôm đầu anh nép vào ngực mình mắt rưng rưng:

- Nếu như anh buồn lo, làm sao mà em vui. Văn. Anh thử nhìn xem từ ngày có anh, em trở nên yếu đuối chưa, hể có chuyện gì là không cầm được nước mắt.

Văn ôm cô rạng rỡ nụ cười, rà môi làm khô nước mắt trên má, thì thầm nói lời yêu thương:

- Khi em khóc, trông rất là dễ yêu, Cái Chuông ạ. Nhưng nếu mà em cười càng đáng yêu hơn. Cảm ơn em vì anh và con rời bỏ đi nguyên tắc làm người của em.

Hoán Vân đặt tay lên bụng. Con cô đã đủ cả hình hài, nó khỏe mạnh, thông minh như cha của nó. Cô không thể vì nỗi niềm riêng tư dần vặt mình làm bao người buồn lo. Cô nắm tay Văn để lên bụng mình, nói:

- Lạy trời cho con mình khỏe mạnh. Lạy trời cho nó được gặp ngoại lúc chào đời. Văn. Cảm ơn anh.

Văn phì cười. Cả hai nói những lời cảm ơn nhau nghe thật là chối tai. Muốn chọc Vân, Văn nhẹ cà hàm râu mới đâm lún phún lên khắp mặt của cô. Hoán Vân gai người ôm chặt lấy cổ Văn thì thào:

- Thứ vũ khí này của anh....

Tít..... Tít..... Cái máy nhắn tin nằm yên ở đầu giường suốt bảy năm trời im hơi lặng tiếng chợt phát lên tín hiệu. Hoán Vân rời Văn, mặt cô nhợt nhạt run lên. Cầm máy, cô bấm nút, đọc nội dung.

Cô thần thờ buông máy, cầm lấy phen tay bấm số. Văn cầm máy nhắn tin lên đọc lại nội dung: “Hoán Vân, Hữu Văn là gì của em? Gọi về anh số 051182.... Bảo”.

Văn nhìn qua Hoán Vân, cô không gọi lại, mà bỏ máy xuống thần thờ. Văn có vẻ nghĩ ngợi, miệng nói:

- Gọi lại cho Bảo đi em.

- Anh biết cả Bảo ư? - Cô ngờ ngẩn.

Văn mỉm cười:

- Hôm đưa ba về, anh có gặp Bảo. Bảo hình như không bị bạc đãi mà còn được thăng chức ở công ty của ba em. Anh ta xem nhà em như nhà của mình, và rất buồn khi nghe đến em.

Hoán Vân cúi mặt, một lúc ngẩng lên:

- Nếu không có tin của mẹ, em cũng không cần quan hệ làm gì. Bảo oan uổng, giờ được đền bù cũng đủ.

Cô bỏ máy nhắn vào tủ, nghiêng người nằm ra giường, nói nhỏ:

- Miệng em nhạt thếch, anh ạ.

- Anh cũng vậy. Chỉ thuốc thôi. Mà đã ba tháng rồi, cai xong miệng vẫn thèm thứ gì thay thế.

Họ lại tìm môi nhau, háo hức. Văn hăm hừ:

- Hết nhạt chưa em?

- Hãy ru em ngủ bằng ngàn nụ hôn của anh.

Điều ấy, Văn thừa sức làm, và muốn được như thế mãi.

Cho đến lúc Hoán Vân ngủ say, Văn trở dậy đi ra vườn. Quá nửa đêm rồi. Văn nghĩ thầm nhưng vẫn bấm số phen của Bảo. Máy không có ai nghe. Hấn đi đâu vậy kia?

Cũng đêm ấy, cách 1050km tính từ thành phố Hồ Chí Minh ra. Trong một căn nhà nhỏ, có chiếc chuông gió treo ở trước cửa, được bao bọc bởi hàng dừa, cau xen lẫn, một người đàn bà cô độc ngồi trước cái tivi, nghe rõ lời nhắn tin tìm người của Văn.

Người đàn bà tóc bạc trắng, dáng cao gầy, thanh mảnh trong bộ lụa trắng ngà, ngồi bất động một lúc lâu rồi thở dài đứng lên tất ti vi, chậm rãi bước ra ngoài. Con bão đã đi qua cả tuần rồi, hàng cau, hàng dừa không cây nào đổ nhưng tôi tả xác xơ như cuộc đời của bà. Ngôi vườn sau con bão cả tuần, đầy lá, cành gãy, chưa được dọn sạch. Bà đi thơ thẩn quanh vườn, vật vờ như một bóng ma. Tám năm rồi bà về lại nơi chôn nhau cắt rốn, làm một con người sống không quá khứ, ngày phơi gió cát, đêm nhìn trăng đèn, cố quên đi tất cả.

Quên được sao?

Kìa con cáo già đội lột người, nhe nanh cười ngạo nghễ:

- Nó là con bà, đồ đê tiện.

Kìa Phong Linh réo vang trong gió, thành lời.

- Mẹ ơi! Nếu con yêu một người nghèo.....

- Không sao cả. Miễn là hẳn tốt. Mẹ ngày xưa ở với ngoại của con, chỉ giàu hơn ăn mày, quanh năm gió cát, đèn trắng suốt thời thơ ấu, vẫn có tương lai, có con.

- Mẹ ơi! Anh Bảo....

- Nó được lắm. Để mẹ nói đi Út mời nó lại ăn cơm.

Quên được sao?

Con cáo nhe nanh vuốt cắn nát con tim người mẹ. Cắn nát linh hồn của đứa con. Bà rời rã, chết điếng thấy Cái Chuông bé nhỏ thân thương, nhạt nhòa nước mắt.

- Các người bỉ ổi, đê tiện....

Gã con trai gào lên thất thanh:

- Anh không có. Hãy tin anh.

Và rồi.... Quên được sao?

Những mảnh pha lê vỡ nát, những cành hồng tươi tả trên nền gạch hoa. Mỗi giọt máu là lưỡi dao cứa nát trái tim của người mẹ.

- Mẹ là hồng nhung, gai hồng nhung đâm nát tim tình địch là con.... ha....ha...

Quên được sao?

- Ba con bỏ thuốc mê cho mẹ và Bảo uống.

- Chát!

Người đàn bà giật nảy mình, thân run bần bật trong cơn gió mùa đông, đưa tay ôm lấy mặt, ngồi thụp xuống dưới gốc dừa nghiêng nghiêng.

Cái tát tai duy nhất trong đời bà nhận lĩnh là cái tát giết hết lòng tin, tình thương người mẹ đặt vào đứa con bà yêu thương nhất trên đời.

Đau đớn, đau lăm trời ơi! Người đàn bà quỳ giữa khu vườn xơ xác, đưa tay lên, ngửa mặt nhìn trời đêm, đen màu tằm tối, nức nở, gào thét trong câm lặng.

Không. Không thể nào quên.....

Người thanh niên đẩy cổng rào bước nhanh đến, anh cúi xuống đỡ bà lên, ngậm ngùi ôm bà than:

- Dì ơi. Tội chi mà hành hạ mình rứa dì?

Gương mặt hần nếp nhăn năm tháng càng rúm ró, duy đôi mắt ráo hoảnh, rục tràn nỗi đau sâu kín.

- Con tìm dì có chuyện gì không?

Người thanh niên dìu bà vào nhà, đỡ bà nằm xuống chiếc giường nhỏ, lấy mền đắp kín cho bà, nhẹ nhàng nói:

- Nếu dì nói hần bất hiếu, vô đạo, rồi rằng buồn đau thế ni? Tám năm rồi, muốn từ, dì cứ gặp hần công khai, không mắc chi mần thịnh rứa. Còn nếu thương con, dì đừng để chị Vân khổ tâm rứa, tìm suốt mấy năm ni, tiền nui cũng hết.

Người đàn bà thều thào:

- Dì không có con, đừng nói nữa. Cát ơi!

Người thanh niên thở dài:

- Nó nói mô được, chị Vân thiệt là ghê gớm. Không biết mần tới cái chi, bắt được ủy ban dân số, kiểm kê nhân khẩu. Sớm muộn chi cũng tìm ra dì. Còn nữa, số tiền thưởng lên hai chục triệu đã thông báo ra, nội sáng mai, quanh làng ni sẽ gọi về cho ông Văn nớ, dì tính rằng đây?

- Không biết. - Người đàn bà ngơ ngẩn thì thào.

Cát lại thở dài. Chị em chỉ có hai người, người mô cũng nắm sổ đoạn trường, mẹ Cát mất sớm coi như trần ai cũng trả nợ xong rồi. Còn lại dì, tám năm nước mắt chan cơm. Khổ chi mà khổ rứa tề?

- Dì ơi! Chị Vân có sự cố chi rồi. - Cát bỗng sực nghĩ ra buột miệng. - Chớ nếu chỉ còn khỏe mạnh, mắc chi người nớ tìm gấp chứ? Còn treo bảng thưởng hai chục triệu lận tề.

Người đàn bà bịt chặt tai run rẩy:

- Đừng nói nữa. Sống chết mặc nó. Đừng nói nữa.

Cát cương quyết kéo tay dì, nghiêm giọng nói:

- Dì nghe con lần ni tề. Tám năm nay dì thay mẹ lo cho con, một lời con không dám trái, nhưng chuyện ni bao năm con nghĩ kỹ rồi, trăm điều tội lỗi là

nơi dựng, chị Vân lúc nớ còn chưa đủ chín chắn, mới làm ra chuyện tày đình. Di ơi! Nghe con, dao cắt ruột đau, di hải hà độ lượng, tha thứ cho chị ấy đi di, để rũi như chị Vân có chuyện chi, sống chết còn một đường tơ, cũng an lòng... nhắm mắt.

- Đừng nói bậy. - Người đàn bà la lên.

Cát ngoan cố:

- Con nớ nói bậy mô! Chị Vân có chuyện rồi, ông nớ mới khẩn thiết tung tiền đi tìm di. Con không thể để ai nhanh chân bợ hai chục triệu của chỉ mô.

Cát đứng lên ra cửa, người đàn bà nói theo:

- Con đi đâu?

- Con lên xã, gọi cho ông thử coi chị Vân chết chưa?

Bên ngoài có tiếng gọi ơi ơi:

- Ông chủ tịch xã có đó không hè?

- Cát đây. Chi rứa tề?

- Đài báo bão khẩn cấp, lên xã lẹ thôi.

Một lúc, tiếng loa đã vang đầy xã đến cuối xã. Tiếng người ơi ơi gọi nhau khẩn thiết. Người dân xã có một nửa là nghề chài, cả đoàn thuyền ra khơi, nếu có bão biển, cầm bằng là chết chắc rồi.

Người đàn bà ngồi dậy quần vội mái tóc rối lên, ruột gan như ai xé ai cào. Dân làng và thiên tai. Con gái và cái tát. Đầu óc bà như bấn loạn. Bà chạy ra khỏi nhà, băng cả lên đồi cát phía sau, chạy miết đến triền biển. Trời đất tối đen, thỉnh thoảng chớp lên lằn sáng rạch ngang trời. Loa phát thanh xã oang oang gọi cán bộ xã về ủy ban tham gia chống bão. Dân toàn xã ơi ơi gọi nhau, kêu khóc cho đoàn thuyền ra khơi ban chiều. Tất cả thật náo loạn.

Người đàn bà tóc bạc đứng ngay bờ biển, nước lấp xấp dưới chân. Bà đứng bất động, hướng mắt nhìn ra khơi nhớ từng chiếc ghe chiều nay rời bến, tai nghe văng vẳng: “Bà Lê Thị Huyền Vi nay ở đâu, con bà là Cái Chuông, xin mẹ tha thứ lỗi lầm, quay về...”, “Hồ Hữu Văn, phóng viên Sài Gòn Times Group, nhắn tìm bà Lê Thị Huyền Vi..... Rất cần gặp bà... Hậu tạ hai mươi triệu đồng”.

Người đàn bà ngu ngơ nhìn xuống làn nước, nước trong đêm đen ngòm chợt hiện ra một gương mặt đẫm máu..... “Con sắp chết rồi, mẹ hãy tha thứ cho con, cho con gặp mặt lần cuối”.

- Không đâu. Không thể nào đâu.

Người đàn bà hét lên, ôm đầu, chạy như điên dại, trên nền trời, dội cơn sấm động, rạch một lằn chớp xé trời đêm. Rầm. Rầm! Ầm! Cơn bão xoáy tràn vào làng chài nhỏ miền Trung dữ dội, tàn phá suốt một đêm rồi biến mất.